

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

SALEZIJANSKI VESTNIK 1936

1

ING. H. HUS

S prilogo: Življenje sv. Janeza Boska.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: Alfonz Pavel. Urednik: Dr. Franc Knific.

Uprava opozarja: Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote radi nepopolnega naslova.

Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani **položnice** ali **nakaznice** zapisati **namen pošiljke**, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.

Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: štev. ček. računa 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici štev. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju: 1. 8, 8 — 2. 9, 9 — 3. 1, 10 — 4. 2, 11 — 5. 3, 12 — 6. 4, 13 — 7. 5, 14 — 8. 6, 15 — 9. 7, 16 — 10. 8, 17 — 11. 9, 18 — 12. 1, 19 — 13. 2, 20 — 14. 3, 21 — 15. 4, 22 — 16. 5, 23 — 17. 6, 24 — 18. 7, 25 — 19. 8, 26 — 20. 9, 27 — 21. 1, 28 — 22. 2, 29 — 23. 3, 1 — 24. 4, 2 — 25. 5, 3 — 26. 6, 4 — 27. 7, 5 — 28. 8, 6 — 29. 9, 7 — 30. 1, 8 — 31. 2, 9

V marcu: 1. 9, 9 — 2. 1, 10 — 3. 2, 11 — 4. 3, 12 — 5. 4, 13 — 6. 5, 14 — 7. 6, 15 — 8. 7, 16 — 9. 8, 17 — 10. 9, 18 — 11. 1, 19 — 12. 2, 20 — 13. 3, 21 — 14. 4, 22 — 15. 5, 23 — 16. 6, 24 — 17. 7, 25 — 18. 8, 26 — 19. 9, 27 — 20. 1, 28 — 21. 2, 29 — 22. 3, 30 — 23. 4, 31 — 24. 5, 1 — 25. 6, 2 — 26. 7, 3 — 27. 8, 4 — 28. 9, 5 — 29. 1, 6 — 30. 2, 7 — 31. 3, 8

Nova častivka:

13. skupina: Šuler Amalija, Sv. Peter pri Dravogradu.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Gerjol Ivana, Vojnik
Gošte Helena, Tržišče
Jakelj Minka, Lahovče (Komenda)
Kalan Marija, Ljubljana
Kapun Marija, Sv. Jurij v Slov. goricah
Kukovec Neža in Matilda, Sv. Jurij ob Šč.
Logar Jerica, Goriče pri Golniku
Marguč Terezija, Loče pri Poljčanah
Mlinar Janez, Loka pri Zid. mostu
Močnik Mana, Lahovče (Komenda)
Molan Helena, Zdole
Majer Terezija, Nova cerkev
Osolnik Franc, ekspozit, Medija - Izlake
Poljak Martin, župnik, Ljubljana (Sostro)
Pirnat Jerica, Krtina (Dob)
Petovar Frančiška, Stara nova vas (Križ)

Planinc Angela, Trbovlje
Rihar Marija, Krško
Rodošek Marija, Ptujška gora
Rotman Ivan, Sv. Jurij v Slov. goricah
Ružič Terezija, Precetinci (Mala Nedelja)
Simončič Josip, Krško
Skrinjar Marija, Ivanjke
Sos Elizabeta, Laško
Truden Marjeta, Babno polje
Turk Terezija, Prižlje (Braslovče)
Zver Urša, Stara nova vas (Križevci)
Zlebnik Marija, Sv. Katarina (Medvode)
Zust Neža, Tržič

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka)

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

Ob novem letu

*voščimo vsem svojim sotrudnikom in sotrudnicam vse sreče
in obilo božjega blagoslova ter vas prosimo, da ostanete še
nadalje naklonjeni našemu delu*

vdani Salezijanci

Pismo vrhovnega predstojnika

Turin, 24. decembra 1935.

Zaslužni sotrudniki in zaslužne sotrudnice!

Izraziti vam želim svoja voščila in hvaležnost. V vašo tolažbo vam lahko rečem, da se v premnogih naših salezijanskih zavodih in zavodih hčera Marije Pomočnice moli, da se izprosi vam in vašim družinam božji blagoslov v letu 1936. Prosimo ljubega Boga za mir med narodi in za medsebojno ljubezen, ki je vir vsega blagostanja, časne in večne sreče.

Zahvaljujejo se vam številne sirote in toliko duš, ki so otete poganstvu, katerim je vaša dobrotelost storila toliko dobrega. Tolikokrat sem se že vprašal v najtežjih trenutkih, kako bomo še naprej mogli vzdrževati tako ogromno delo, pa sem se vselej potolažil ob misli, da ste nam prav vi ob strani, ki vas je dobri Bog naklonil našemu delu. Prav tako nam je bilo mogoče odpreti nove domove za vzgojo našega naraščaja. Poklicev nam Bog pošilja v obilnem številu. Iz teh zavodov, kjer se izobražuje naš naraščaj,

je letos odšlo precej misijonarjev. V misijonskih krajih se bodo nadalje pripravljali na delo. Pridružilo pa se je tem mladim misijonarjem tudi mnogo drugih, ki so skoroda vseh narodnosti. Kljub temu, da se težave kopičijo, nam je bilo mogoče odposlati 249 misijonarjev, 179 salezijancev in 70 hčera Marije Pomočnice, ki so odšli na vse strani sveta.

Vaša pomoč je omogočila, da smo ne samo obdržali prejšnje svoje postojanke, ampak smo celo napredovali in odprli nove zavode.

Gotovo vas bo zanimalo, kaj se je v preteklem letu novega storilo. Najprej naštejemo novo odprte salezijanske zavode, potem pa zavode hčera Marije Pomočnice.

Salezijanci

Italija: V Akvili smo odprli drugi zavod. V Borgo San Lorenzo (Firenze) nov zavod — zavetišče z javno cerkvijo.

V Kuneo se je ustanovil nov oratorij. V Kataniji nov zavod za višje gimnazijce. V Sant'Agata di Militello (Sicilija) oratorij. V Taranto nov zavod z oratorijem. V Turinu se je odprl zavod Janeza Lemoena (don Boskovega življenjepisca) ob glavnem zavodu.

Čehoslovaška: V Pragi se ustanavlja nov zavod z župno cerkvijo.

Francoska: V Koat en Doch (Bretanija) zavod za misijonske pripravnike. V Millò nov zavod, v Rennes oratorij.

Nemčija: V Kasselu nova župnija.

Na Angleškem: V Blaisdon poljedelska šola in obrtne šole.

Poljska: V Reginowu poljedelska šola.

Španija: V Trijani (Sevilja) zunanje šole in oratorij; v Antekvera (Malaga) poljedelska šola in osnovne zunanje šole.

Madžarska: V Mezbnyarav poljedelska šola.

Kitajska: Yunnanfù, osnovne šole, nadaljevalne in obrtne. V Nankin obrtna šola.

Japonska: V Tokyo zavod za novicijate, modroslovne in bogoslovne šole.

Argentina: V Kuruzu-Kuatiu zavod za dijakke. V Parana zavod.

Brazilijska: V San Paolo Monte Carmelo novicijate.

Kolumbija: V Kali obrtne šole; v Fakatativa poljedelske šole in sirotišče.

Venezuela: V Kumaná zavod za dijakke; v Los Tekues popolna gimnazija, istotam še drugi zavod, kjer je nameščen novicijate, bogoslovne in modroslovne šole.

San Domingo: V San Domingo obrtne šole, ki jih je sam predsednik republike ustanovil in podprl.

Hčere Marije Pomočnice

Tudi hčere Marije Pomočnice so svoje delo raztegnile v preteklem letu, in sicer:

Italija: Grincane, Pomaro, Palestro, Leonforte, Merkoljano, Vittorio Veneto di Serravalle, Valdanjo, Kollenjo, Monte Zatta. V teh zavodih vršijo najrazličnejša dela, kakor v oratorijih, vodijo gospodinje tečaje, delavske kuhinje, v ambulantah, zavetiščih, v domovih za delavke, v osnovnih in obrtnih šolah. V mnogo drugih zavodih so pa razširile delokrog.

Francija: v Bordò-Talans osnovne šole in konvikt.

Belgijski Kongo: Sent Amand-Musoši se je odprl zavod za misijonske pripravnice domačinke; tu so tudi vzele v oskrbo matere, delavke kristjanke in katehumene (ki se pripravljajo na krst), skrbstvo za domače otroke.

Združene države: V Sant Antonio (Teksas) šole, oratorij in delavnice.

Haiti: V Port o Prens. Poklical jih je sam predsednik republike, da so sprejele oskrbo nad najbolj zapuščeno mladino, kakor tudi vzgojo v zavodu.

Venezuela: dve novi ustanovi: V krajih S. Filippo in v S. Fernando, ki so prava misijonska središča.

Peru: Molendo, nov zavod za najbolj zapuščeno mladino.

* * *

Marsikaj drugega se je še storilo po posameznih zavodih, ki so povečali svojo delavnost, pa naj bo omenjena samo cerkev v Bari, zlasti pa cerkev Srca Jezusovega v Milanu, ki se je l. 1929. porušila in so jo v treh letih nanovo postavili in posvetili. Velikodušni dobrotniki so z obilnimi darovi priskočili na pomoč.

Najvažnejše delo, ki ga imamo zdaj v rokah, pa je prenavljanje bazilike Marije Pomočnice v Turinu. Kar je bilo treba podreti, se je že podrlo, zdaj so izkopali temelje pod novim delom bazilike. V povečani baziliki pa bo nekaj krasnega nov oltar našega očeta in svetnika Janeza Boska. Videl sem nekaj že dodelanega, pa rečem, da me je umetnina naravnost presenetila, bo-

disi radi samega umetniškega dela bodisi tudi radi prekrasnega marmorja. Časi so sicer težki, toda nadejamo se pri božji in vaši pomoči vse srečno dovršiti.

Vprašali me boste, kaj nameravam o prihodnjem letu?

Najprej to, da obdržimo, kar smo doslej imeli in da zamoremo zadostiti vsem potrebam naših ustanov. K temu nam je nujno potrebna vaša pomoč. Z vašo pomočjo bomo mogli pomagati toliko sirotam in tudi vzgojiti številne poklice, da se razširi naše delo in z njim Kristusovo kraljestvo.

Ako je kdo naših sotrudnikov brez dedičev, oziroma veste za koga, ki je brez njih, boste napravili Bogu silno všečno delo, ako boste darovali za naše zavode, morda nove ustanovili, ali pa vsaj pripomogli k bogoljubnemu delu. Svojo dediščino boste in bodo našli pri Bogu dobro spravljeno in pomnoženo, ker je Bog velikodušen plačnik tistim, ki sodelujejo pri zveličanju duš.

Iskreno vas prosim, ostanite nam naklonjeni, da bo mogoče tudi v prihodnjem letu storiti mnogo dobrega in odpreti nove zavode. Zlasti pa mi je pri sreju prenavljanje bazilike naše Marije Pomočnice in novi oltar ljubeznivemu svetniku don Bosku.

Nabirajte si zakladov, ki vam jih tat ne ukrade, nalagajte si jih na visoke obresti pri Bogu. Vsako priliko porabite, da kaj darujete v dobre namene. Na primer o priliki krsta, družinskega praznika, godu, uspelega dela, ob kaki

obletnici za umrle, ali kaj podobnega. Vse to naj vam bo prilika in pobuda, da kaj žrtvujete za Marijo in don Boska; s tem ste najprej sebi največ dobrega storili in boste sprosil blagoslov na svoje družine in na svoje delo.

Okròg oltarja in kapelic ob novem oltarju Marije Pomočnice bo razvrščeno 50 marmornatih stebrov. Imena tistih, ki bodo kupili tak steber, bodo z zlatimi črkami vdolbena v podstavek stebra v večni spomin njihove pobožnosti do Marije Pomočnice.

Don Bosko bo iz nebes prosil blagoslova na vse tiste, ki bodo pripomogli k še lepši baziliki Marije Pomočnice, za katero je bil don Bosko pripravljen vse storiti in vse žrtvovati.

Naj si vsak sotrudnik in vsaka sotrudnica vzame za nalogo, da bo v bodočem letu pridobila kakega novega sotrudnika, oziroma sotrudnico za don Boskovo delo v čast Mariji Pomočnici in Bogu. Naj bodo vsi, ki kakorkoli sodelujejo, prepričani, da jih bo nebo obilo blagoslovilo. Čim večja je potreba, tem večja mora biti tudi naša ljubezen in požrtvovalnost, zato bo pa Bogu tem ljubša in tem več blagoslova bo pridobljenega.

V novem letu vam voščim prav obilnega božjega blagoslova ter vam ostajam iz srca hvaležni

v Sreju Jez.

*Peter Rikaldone,
urhovni predstojnik.*

Don Boskova vzgoja

Don Bosko je radi svoje uspešne vzgoje kmalu daleč naokrog zaslovel, da so celo odlični gospodje prihajali k njemu spraševati za skrivnost njegove vzgoje. Pa je bila dokaj preprosta. Samo par slik in doživljajev enega njegovih vzgojiteljev pod njegovo večšo roko, pa nam bo takoj jasna slika njegove „skrivnostne“ vzgoje.

Jožef Vespignani je že kot duhovnik vstopil v don Boskovo družbo, zato je laže doživel in globlje spoznal ves ustroj prvega don Boskovega zavoda. Poglejmo samo dve sličici iz tega življenja:

Prva slika

Neki asistent (tako je don Bosko imenoval nadziralatelje) se je razhudil nad nekim gojencem, ki se mu je vpričo drugih postavil po robu. Asistent ga je hotel kaznovati tudi za zgled drugim. Zvečer mu ne bo dal prikuhe, ampak samo juho in kruh. Tako je sklenil in tako pripovedoval šolskemu voditelju. Ta je bil pameten mož, ki je poznal mladino, in je bil poln don Boskovega duha. Poslušal je mladega gospoda, da je potožil svoj neuspeh pri gojencu, potem je opravičil

Iz prvih časov oratorija: *Don Bosko spoveduje*

fanta, češ da je naglega značaja, hudoben pa da ni in za to res ne bo primerno od-
vzemati mu večerje. „Čemu bi ga dražil? Boš videl, da se bo stvar dala urediti z drugačnimi še uspešnejšimi sredstvi. Zadevo kar meni prepusti!“ — Ko je tako odpravil mladega vzgojitelja, ga potolažil ter mu dejal, da se s kaznijo značaj le težko izboljša, je dal poklicati upornega fanta. Zanimiv razgovor: spraševati ga je začel, kako je kaj z njegovim zdravjem, ali je zadovoljen v zavodu, ali ima kake težkoče, kako mu gre v šoli in ali je bil že kaj pri don Bosku in tako dalje v tem smislu. Ko je dečko dejal, da je zadovoljen, ga je previdno vprašal, kako se kaj z gosp. asistentom razumeta in kako je z onim slučajem. Potem je dal dečku, da je vse povedal, vse krivde seveda ni mogel nase vzeti. Potem je spregovoril voditelj in mu svetoval, da mora delati nad svojim značajem, da brez pokorščine nikamor človek ne pride, in ga je na lep način celo do tega pripravil, da je šel h gospodu asistentu in ga prosil za odpustanje za svoj neprimeren nastop. Priporočil mu je, naj tudi kaj moli in se izroči don Boskovemu vodstvu. Deček je povetil glavo, dve solzi sta mu potekli po licu, ginjen je bil in niti k večerji ni maral. Pa asistent ga je poklical ter mu dejal, da je vse pozabljeno, dečko pa se

je od tistega dne čisto spremenil. Odtlej se je videlo, da se je večkrat z drugimi tovariši vred sprehajal s svojim gospodom asistentom. Od tistega dne sta postala prava prijatelja.

Razume se, da so gojenci pod takim vodstvom lepo uspevali in so ohranili prijeten spomin na svoje dobre vzgojitelje.

Druga slika

Vespinjani pripoveduje, kako se mu je godilo, ko je moral učiti katekizem v šoli. Namenil se je ravnati, kakor se je bil naučil iz knjig. Pa na svojo žalost je uvidel, da je to še vse premalo in je treba dejansko mnogo več praktičnega znanja. Ni si znal umiriti nemirnih dečkov, ki ga niso poslušali, ampak so ščebetali kakor vrabci na vereji. Potožil je ta svoj neuspeh g. Rui, ki ga je potolažil in ga poučil, da mora dečkom pripovedovati nazorno, z zgledi in primerami, potem ga bodo poslušali. Poskusil je naslednjo uro, pa še ni šlo, kakor bi si bil želel. Uvidel je tedaj, da je res prava umetnost držati razposajeno mladino v pazljivosti. Manjkalo mu je še nečesa, da ga otroci niso poslušali. Don Bosko mu je razodel skrivnost čisto preprosto: „Veš kaj bo vzrok tvojega neuspeha? — Ne poznate se med sabo, niste si še domači.“ „Kako pa

„naj to storim, don Bosko“, je zaskrbljen vprašal mladi duhovnik. „To je pa kaj lahko“, odvrne don Bosko, „kar med nje pojdi in bodi, kakor da si njihov tovariš, pa boš videl, da bodo drugačni“. „Toda don Bosko“, ugovarja Vespinjani, „kam pa naj grem med nje, saj veste da sem slaboten in ne morem z njimi tekati in vpiči“. Nič ne de, da ne moreš igrati, pojdi zjutraj kar k vodnjaku, tam jih boš našel, nagovori jih in se vmešaj v njihove pogovore, ko se menijo o igri, o šoli, o nalogah.“ „Storil sem tako in čeprav nisem še razumel, zakaj naj tako storim, sem le uvidel, da sem zadel. Kmalu smo si postali domači kakor najboljši prijatelji, pričakal sem jih pri Jakobovem vodnjaku. Opazoval sem jih, kako so v

rojih tekali k vodnjaku s svojim hlebčkom, ki so ga dobili za zajtrk (pa nič drugega) ga zmočili in ga slastno požili. Tam torej ob tem vodnjaku smo se seznanili. Videl sem, kako so se gnetli krog mene, ko sem jih spraševal za šolo, za uspehe, za naloge, kaj jim najbolj ugaja v šoli, in vse, kar je nje zanimalo. Uvidel sem, da se mora vzgojitelj zanimati za to, kar gojence zanima, pa se bo navezalo tesno medsebojno prijateljstvo.

Odslej je šola katekizma potekla tako mirno in tako so bolehnega gospoda poslušali, da se je sam čudil! Vprašal jih je, zakaj so bili prej tako nemirni. Različne odgovore je slišal, iz vseh pa je razbral, da je bilo krivo to, da se niso poznali. Don Bosko je torej imel prav.

Lepi spomini

V cerkvi Kraljice angelov v Pijemontu je bilo. Neki duhovnik je prišel in želel opraviti sv. mašo. Postaren mož, prikupljive zunanosti je pobožno stregel k maši. Ko sta se vrnila v zakristijo, osiveli strežnik kar na lepem ogovori gospoda, ker je zvedel, da je salezijanec, in mu de: „Tudi jaz sem bil don Boskov gojenec.“

„Prav don Boskov gojenec še?“

„Kajpak, pa celih šest let, od 1870. do 1876. v oratoriju v Turinu.“

„Potem ste pa don Boska dobro poznali, saj je bil v teh letih še poln svežih moških moči.“

„Kako bi ga ne poznal!?“

„Kakšne spomine pa imate kaj od njega?“

Starček se zamisli, dalj časa premišljuje in brska po svojem spominu, da izbere, kar mu je najbolj ostalo v duši, potem pa de: „Dva spomina sta mi posebno živa po don Bosku: *don Boskova neprestana dobra volja* in to, da *nas nikoli ni kaznoval*.“

„Ali je mogoče, da bi vas ne bil nikoli kaznoval? Kaj res prav nobenkrat niste bili poredni?“

„Svetniki seveda nismo bili, to se razume, toda don Bosko je čisto na svojski način znal ravnati z nami in nas opominjati.“

„Na kakšen način?“

„Na čisto preprost, pa tako učinkovit! Poklical nas je. In že to, da je don Bosko koga klical k sebi, ko je ta imel kaj na vesti, je bila huda kazen. Sprejel nas je s svojim ljubeznivim nasmehom, pogledal tako ljubeznivo, da mu nisi mogel odmakniti oči, in je dejal: »Zdaj pa čisto zagotovo vem, da don Boska nimaš nič rad.«

»Don Bosko, kako morete to reči?«

»Seveda lahko rečem.«

»Nikakor ne!«

»Kako da ne?«

Ne, ti nimaš rad don Boska, če bi ga imel rad, bi ne bil storil tega pogreška.«

To je bilo zadosti, s tem je vsak vedel, da ga je don Bosko opomnil, spreobrn timer, zase pridobil. O, don Bosko, dragi don Bosko!

Dobremu starčku so solze zalile oči pri spominu na one nedopovedljivo lepe čase.

Veselost in dobrota, že to je vsaj pol dobre vzgoje. Veselost vzdrži mladino v onem živahnem razpoloženju, ki je njej prirojena in tako naravna, da brez nje ne more biti. Kjer je ni, je zanjo smrt. — Dobrota pa pridobiva. Dobrota ima tako silno moč, da se ji nihče ne more upreti, ako le ni do dna duše pokvarjen.

Don Bosko je vedel za to skrivnost in je tako vzgajal, zato je pa dosegel uspehov, kakor že davno nihče pred njim.

Praznik sv. Frančiška Saleškega, zaščitnika Salezijanske družbe, obhajamo na Rakovniku zadnjo nedeljo v mesecu, t. j. 26. januarja. Sv. maše se bodo brale od 6. ure naprej. Ob 10. bo slovesna sv. maša, popoldne ob 3. molitvena ura, o pol 4. govor in slovesni blagoslov, nato pa shod sotrudištva in prireditve v glediški dvorani. **Vljudno vabimo naše sotrudištvo.**

Iz naših misijonov

Koliko jih je?

Izmed redovnih družb imajo največje število misijonarjev po svetu na prvem mestu frančiškani 3.600, potem jezuitje 3.291, kapucini 1.308, redemptoristi (ustanovil jih je sv. Alfonz Liguorij) 1.245, salezijanci 1.056, nato sledijo vse druge družbe, ki jih imajo pa manj kakor salezijanci. Kakor je videti, so salezijanci na petem mestu, toda med mlajšimi družbami so na prvem mestu, kar je tem bolj vpoštovanja vredno, da je misijonstvo le ena veja salezijanskega udejstvovanja, dočim so mnoge druge družbe nalašč misijonske, a ne dosegajo števila salezijanskih misijonarjev.

Indija — Krišnagar

Preteklo leto je bilo v našem misijonu v Bengaliji še kar lepih uspehov. Število krstov se je povečalo od 500 na 780. Zlasti „Sveto detinstvo“ je veliko dobrega storilo za otroke. Koliko zavrženih majhnih otrok so sprejele sestre in jih skrbno negovale, kakor prave matere. Hranile so jih pa kristjanke domačinke. Vsa ta nedolžna bitja bi bila žalostno pomrla, ker so jih lastne matere zavrogle, kakor ovene cvet, ko nima ne sonca ne vlage, ali ko jih mraz pomori. Kristusova ljubezen pa je tudi nebolgljenim revčkom rešila življenje. Otroci uživajo skrbstvo misijonarjev in sester od svojih prvih dni tja do osivele starosti, ko si že sami ne morejo več pomagati. Zlasti vdove so velike reve radi čudnih navad teh krajev, ker so od vseh zapuščene. Teh se usmilijo sestre in jih spravijo v hiralnice ter z vsem oskrbijo, da jim ni treba imeti prav nobene brige.

Tolažljivo je, da tudi mlade domačinke dobivajo smisla za prelepo delo usmiljenja in stopajo v vrste teh človekoljubnih bitij. Prav zadnji čas sta se spet dve mladenci domačinki pridružili sestram. One same so rešene iz trnja poganstva, ki jih je ogrožalo, pa tudi drugim bodo pomagale in jih reševale.

V tukajšnjem misijonu smo razširili sirotišnico in povečali obrtne šole. Dve leti pa ljudstvu že trka lakota na vrata, kajti ponekod so poplave uničile ves pridelek riža, ki je edino bogastvo tega kraja, drugod pa ga je suša vzela. Skušali smo po-

magati ubogemu prebivalstvu, kolikor so zmogle naše moči.

Je pa delovanje v tukajšnjem misijonu precej težavno, bodisi, da so premnogi predsodki proti krščanstvu še vedno živi, bodisi da mohamedanci ovirajo delo. Vendar pa nas tolaži nada, da se bo kljub temu dalo kaj doseči tudi med njimi, saj je že nekaj mohamedancev sprejelo Kristusovo vero in iz tega jedra se bo razvilo uspešnejše delo med drugimi izgubljenimi in zapeljanimi ovčicami.

Sezidali smo lepo cerkev, da bi že ta sama vlekla ljudi k nam, in ustanovili smo tudi tkalsko šolo v zavetišču za žensko mladino.

Pa vse to je skoro kakor kapljica v morju, komaj 6.117 kristjanov je šele med 7 milijoni in 270 tisoči prebivalci, ki je poverjenih našemu delu. Trenutno deluje tu le 10 duhovnikov, 6 laikov, 40 sester, med katerimi je že 7 domačink - Indijk. Bog daj obilo blagoslova našemu delu!

Japonska

Preteklo leto ni bilo brez lepih uspehov tudi tu na daljnem vzhodu, kjer se borimo z začetnimi težavami. Toda to delo nas je stalo mnogo truda, celo velikih žrtev. Bog je letos zahteval posebno žrtev od nas, ko nam je vzel delavnega misijonarja, gospoda Piačenca, ki je bil tako na mestu in že vaje dela, saj je bil že deset let na Japonskem. To je prvi salezijanec, ki je umrl na Japonskem. Sam Bog ve, kako hudo ga pogrešamo. Pa smo se vdali v voljo božjo; On že ve, zakaj je tako bolje.

Prav kratek pregled našega dela naj podam v naslednjih vrsticah: V *Nakatsu* imamo majhen zavod, malo semenišče in odtod pomagamo tudi ubogim krščanskim družinam ter vzgajamo te ljudi v japonskem duhu, kateremu se dá tako lepo prilagoditi Kristusov duh. V *Myiazaki* imajo naše sestre podoben zavod, kjer se žrtvujejo za žensko mladino. V *Beppu* je postala naša cerkva premajhna, zato jo bomo morali razširiti, kakor vi razširjate baziliko Marije Pomočnice. V *Oita* smo postavili lepo cerkev na čast sv. Frančišku Ksaveriju, apostolu Japonske. Očetje jezuitje so nam iz Rima blagohotno preskrbeli za to cerkev dragocene relikvije

sv. Frančiška. Poleg cerkve pa stoji zavod imenovan „Jutranja zvezda“ (Danica). Na jugu sta še dve ustanovi, in sicer v *Takanabe* in v *Myakonojo*. Tukaj smo se nekoliko bolj ustalili. Zlasti v *Takanabe* se je delo močno razgibalo, ker imamo tam svojo tiskarno. S tiskom sejemo seme evangelija, potem pa potrpežljivo čakamo, da bo to seme obrodilo v bralcih katoliških časopisov in knjižic. Kakor kaže, bo tu na Japonskem prav ta način apostolovanja najbolj uspešen. Saj nam prihajajo pisma od raznih strani s prošnjami, kakor: Duševno mnogo trpim... Kako naj najdem uteho?... Pokažite mi duhovno pot... Rad bi postal katoličan, prosim, da me poučite. Potem dobivamo od njih naslove njihovih prijateljev in znancev, ki naj jim pošljemo naš časopis.

V *Tokyo* obrtna tiskarska šola dobro napreduje, le da bi jo mogli opremiti z vsemi modernimi potrebščinami in stroji, kajti moramo se postaviti vsaj na isto višino kot je domača obrt, ker sicer ne moremo računati na uspehe. So pa Japonci v tem oziru zelo napredni in v mnogočem prekašajo zapadni svet.

V *Myiazaki* smo odprli malo semenišče za domačine in zavetišče. Obe ustanovi sta od države potrjeni; prav te dni smo prejeli odlok.

V *Mikavažima* imamo oratorij, ki je repo napredoval, zdaj pa težko pogreša delavnega g. Piacenza, ki pa z neba pošilja pomoč, da bo uspevalo njegovo delo med mladino, za katero se je toliko žrtvoval in dal takorekoč svoje življenje.

Za bodoče leto imamo lepe načrte, toda vse je še v božjih rokah. Priporočamo se v molitev, da nam Bog pomaga pri našem težavnem, čeprav tako lepem in zaslužnem delu.

Mons. Vinko Cimatti,
salez. misijonar.

Pisma misijonarjev

Junnanfu, 10. oktobra 1935

Velečastiti gospod inspektor!

Že nekajkrat sem vam pisal ter ste moja pisma objavili v vestniku. Danes pa se moram vsaj zahvaliti za nove sobrate, ki sem jih dobil na pomoč. Že sem bil v strahu, ko sem nekaj slišal, da bo g. Majcen šel na Japonsko, zato sem hitro spo-

ročil v Turin, naj mi jih vendar odstopijo, ko jih tako krvavo potrebujem. Uslišali so me in mi je naš g. inspektor iz Sangaja pisal, naj kar še malo potrpi, ker dobim s koncem oktobra ali pa v začetku novembra enega duhovnika in dva laika. Še danes, ko to pišem, ne vem, ali pride prav g. Majcen ali kdo drugi meni na pomoč; pa kakorkoli že, da bom le imel pomoč, ker je dela za ena pleča preveč in ga ne zmorem. Teh sobratov bi ne bil dobil, da niso prišli iz Evrope, in sicer celo iz Slovenije. Vem, da vas je stalo žrtev, pustiti najbolj uporabne moči iz svojih vrst, toda prepričan sem, da vam bo Bog, ki je brez primere bolj velikodušen kot smo mi ljudje, povrnil s številnimi drugimi dobrimi poklici, da boste laže pogrešali, kar ste žrtvovali. Poleg tega pa ste storili misijonom spet veliko uslugo, ki tudi ne bo brez plačila.

Misijonarjev, ki bodo prišli k meni, se neizrekljivo veselim. Sam sem jim pripravil stanovanje, da si vsaj v začetku odpočijejo, preden gredo na delo, in tudi za kuhalnico bom prijel sam, čeprav moj kuhar ni napačen, pa bi jim rad po kranjsko kaj skuhal, da ne bodo po kitajskih jedeh na koncu še lačni, kakor se je menda zadnjič v Hongkongu g. Majcenu zgodilo.

Iz Hongkonga k meni je še precej daleč, tri dni po morju, ostalo pa po suhem. Človek ne bi verjel, da je ta naša mala zemlja tako velika!

Tu v Junnanfu na visoki planoti smo precej oddaljeni od Kitajske, pa smo še vendar na Kitajskem. Kar sami zase bomo tu, z drugimi sobrati se bo tudi ob času duhovnih vaj težko sniti, ker smo zares predaleč in je vožnja predraga. Četudi daleč od svojih sobratov in še dalje od od svojih dragih domačih, vendar pa nas bo tolažila misel, da delujemo za čast božjo in za duše z namenom, da razširimo v teh krajih Kristusovo kraljestvo. Ljubezen Kristusa je predlanskim nekega bogatega trgovca iz Kantona tako pritegnila, da je pustil vse bogastvo svoji družini ter šel ubog za ubogim Kristusom. Ta mož je začel sveto živeti in mi krepko pomaga pri reševanju duš svojih rojakov. V Končinčini je bivši maršal Kottarel, ki je bil upokojen, pustil mirno življenje, se pridružil meni, slovenskemu misijonarju, da z mano deluje nad zveličanjem duš. Kdo drugi ga je pridobil, ako ne Kristusova ljubezen? Danes sva skupaj s tem odločnim gospodom in skupaj delujeva in de-

liva skromno kosilce, pa v sreči in zadovoljnosti. Vneto mi pomaga s svojo strokovno izobrazbo pri mojih strokovnih šolah.

Kamorkoli me namreč pošlje božja previdnost, mi je najprej pri srcu zavetišče za mladino, ki je nosilec bodočnosti, ustanovim šole za njo, zlasti obrtne, z njo pa pridobim tudi civilno in vojaško oblast. Težko preizkušeni Kitajski je danes treba zlasti samostojnih obrtnih in strokovnih šol, da ne bo odvisna od tujcev, ki se jih z vsemi močmi brani. Surovin ima kraj dosti, le ljudi ni, ki bi znali izrabiti to naravno bogastvo. Prav zato pa oblast rada dovoli obrtne šole, dočim za osnovne dela velike preglavice. Jaz začnem z obrtnimi strokovnimi šolami, potem pa polagoma dobim tudi pravico za osnovne. Doslej so mi oblasti bile zelo naklonjene in spričo našega dela padajo tudi predsodki proti nam katoliškim misijonarjem in tako utiramo pot Kristusovim borcem. Lepo je misijonariti po deželi in pridobivati ljudi za Kristusa, toda za bodočnost se ni mogoče nadejati uspehov, ker je mladina vzgojena v nam sovražnem duhu. Zato je predvsem potrebno, pridobiti mladino in zaupanje oblasti, potem pa bo delo mnogo olajšano. Stanejo nas sicer precej naše šole, toda druge pomoči ni, če hočemo imeti uspehov pri svojem misijonarjenju. Tako sem v teku šestih mesecev zadobil v tem kraju vse pravice za obrtne in osnovne šole. Celo za osrednje šole imam že dovoljenje, pa jih zaenkrat ni mogoče odpreti, ker nam manjka denarja in osebja. Všteti je še moje osebne težave, ki sem jih imel spočetka, ker nisem razumel tukajšnjega jezika. Gospod Raznatović mi je včasih odstopil svojega tolmača, pa je bila še s tem težava, ker fant slabo ume francoščino in strokovnih izrazov mu manjka. Nepravilno je razlagal moje zahteve, pa mi je dobri Bog pomagal, da so se stvari kljub tem težavam le uredile. Danes imajo naše ustanove že pravico javnosti in se lepo razvijajo. Delo se je resno pričelo in upam, da ga bo spremljala božja milost. Gospod Raznatović pa je tudi edini, ki mi včasih pomore s kakim darom iz moje zadrege. On je Črnogorec in je že 25 let v Junnanfu. Poprej je bil inženjer pri graditvi junnanske železnice, nato pa je ostal kar tu in je najboljši hotelir v tem mestu.

Velečastiti gospod predstojnik, priporočite me v molitev in tudi za gmočno

pomoč prosim, da bom mogel uspešno delovati v tem kraju, saj gre za zveličanje duš. Vam, gospod inspektor, pa še enkrat Bog plačaj za dobre in požrtvalne sobrate.

Sprejmite vsi moje najsrčnejše pozdrave,

vdani vam v Srcu Jezusovem

Jožef Kerec,
sal. misijonar.

Gospod Kerec je kmalu nato, ko nam je poslal gornje pismo, dobil od g. inspektorja iz Hongkonga sporočilo, da mu pošlje na pomoč g. Majcena. Koga naj bi bil bolj vesel kot svojega rojaka? Pa naj sam govori, ko bi tako rad izrazil svoje veselje in hvaležnost.

Velečastiti gospod predstojnik!

Vaše vrstice sem z največjim veseljem sprejel in tudi vestnik je srečno dospel na moj novi naslov. Vesela novica, da mi pošiljate g. Majcena na pomoč, me je zelo razveselila, danes pa Vam tudi jaz lahko že sporočim, da pride g. Majcen zares meni na pomoč. Gospod inspektor iz Hongkonga mi piše, da je g. Majcen srečno dospel 3. oktobra v Hongkong in da ga je določil za Junnanfu meni na pomoč. Nadejam se, da bom tja sredi novembra že imel g. Majcena tu na visokem Junnanfu. Moj g. inspektor mi je pisal, da je ta mladi misijonar pravi don Boskov dar. Na g. inspektorja je napravil zelo lep vtis. Z njim bo prispel k meni tudi sobrat pomočnik Oravec, Slovak, ki je bil dve leti v Ljubljani. Tudi sobrat Mevlič, čevljar iz Makao pride sem ter dva klerika. Vseh nas bo sedem, kar lepa družinica. Tako različne narodnosti, pa se bomo vendar tako lepo vjemali. Štirje Slovani, en Kitajec, en Španec in en Litvanec, iz tako različnih krajev, pa nas Kristusova ljubezen vse druži, da smo kakor eno.

Ko dospe g. Majcen, mu bom naročil, naj vam napiše obširno poročilo o svojem potovanju in vtisih, ki jih je dobil v novi deželi. Sploh se bova prizadevala, da bova sproti obveščala naše dobre sotrudnice o delu, ki ga vršimo tudi z njihovo pomočjo tu na daljnem vzhodu. Zaenkrat se še sam borim z veliko revščino, ko nimam drugega kot veliko vero v Boga in trdno upanje, da me ne bo zapustil.

Nekaj ste mi obljubili, da mi boste poslali, kar so darovale dobre sotrudnice.

Nadejam se, da bom kmalu prejel, saj bom toliko potreboval za vzdrževanje svojih sobratov, zato se zelo priporočam.

Blagovolite sprejeti, velečastiti gospod inspektor, mojo pristrčno zahvalo za naklonjenost, da ste žrtvovali strokovno izobraženega gospoda Majcena in mi tako pripomogli, da bomo mogli z vso resnostjo voditi naše obrtne šole.

Sprejmite moje vdane misijonske pozdrave, od hvaležnega vam

Joška Kereca.

Iz Šilonga nam piše naš mladi misijonar pomočnik *Joško Kramar*, doma iz Šmarce pri Kamniku. Letos je odšel v misijone v Indijo. V zadnjem vestniku ga vidite na sliki, stran 110., desno.

„Dne 15. septembra sem spremljal našega misijonarja duhovnika na misijonskem potovanju. Spotoma se je pridružil še en duhovnik, ki je šel istotja v misijon spovedovat.

Hodili smo dobro uro. Ko smo se približali cerkvi, so nam verniki že prihiteli naproti in nas pozdravljali s „Kublej, Kublej“, kar pomeni pozdrav in zahvalo in prošnjo obenem. Verniki so nas peljali k cerkvi, k stolnici, kakor se je pošalil misijonar. Na zunaj še nekam dobro izgleda, toda ko sem vstopil, sem videl vso revščino te cerkvice. Stene so pločevinaste, kakor so tu sploh hiše iz pločevine, pa preluknjane kakor tudi streha, da ni treba nobenih oken. Oltar je reven, da si revnejšega misliti ni mogoče. Nekaj čisto surovih desk skupaj zbitih. — Ljudstva se je med tem že precej nabralo v cerkvi. En duhovnik jih je spovedoval, drugi pa se je pripravljajl za sv. mašo. Mi smo pa medtem pripravili oltar. Borno mašno obleko hranijo v kovčegu v zakristiji. Verniki so peli latinsko mašo, kar me je močno iznenadilo. Po sv. maši pa se je začel krščanski nauk. Dva vernika iz dotičnega kraja sta nastopila in tako navdušeno govorila o sveti veri, kakor bi bila duhovnika. Zvedel sem, da so tu zares globoko verni ljudje, ki ne poznajo nobenega človeškega obzira, kadar je treba pokazati svojo vero, nobenega polovičarstva.

Po govorih se je pričelo izpraševanje mladine iz katekizma! Da ste jih slišali, kako so odgovarjali! Obljubili smo jim bili, da najboljšim damo nagrado, zdaj pa smo postajali čedalje bolj v skrbeh, saj

nimamo s sabo toliko darov; sprevidevali smo, da bo odlikovancev le preveč. Pa smo jih začeli z navskrižnimi vprašanji le bolj in bolj stiskati. Temu in onemu se je kaj malega spotaknilo, pa je že odletel. Trije se pa kar niso marali vdati in so začuda dobro odgovarjali, zlasti enemu niso nikakor mogli do živega, zato pa je dobil prvo nagrado, drugi pa po zaslugah. Kdo bi takih otrok ne bil vesel? Po končani tekmi smo se odpravili proti domu. Spotoma nas je pogostil dober in goreč kristjan, da smo se okrepčali.

Ogledoval sem si indijske hišice. Iz same pločevine so. Boljša hiša ima tri prostore: v prvem je nekaka klet, kjer imajo sadeže, žito, živež in vodo v bambusovih palicah; v drugem je kuhinja, sredi nje je ognjišče, nad katerim obesijo kotel kakor pri nas v Furlaniji ali Reziji, tretji pa je določen za jedilnico in spalnico. Toda postelj ne boš zlepa našel. Kar na trdih deskah spe, le kaj malega denejo pod se. Pri nas v zavodu v spalnici bi tudi zastonj iskal postelj. Vsak gojenec ima dve odeji. Eno si dene na gole deske in se vleže na njo, z drugo se pa odene. Zjutraj pa obe zviijejo in spravijo v lesen kovčeg. Tako so v spalnici mesto postelj sami kovčegi.

Pod našo misijonsko pokrajino spada osem milijonov duš. Toda kdaj bodo vse spoznale Kristusa? Molite, da Bog blagoslovi delo misijonarjev in pospeši dan, ko bodo vse te izgubljene ovčice v eni Kristusovi staji. Pa še vi pridite pomagat, dela vsem ne bo zmanjkalo.

Pozdravlja vas v Srcu Jez. vdani

Joško Kramar,
sal. misijonar.

Hongkong, 9. okt. 1935.

Predragi mi v domovini!

Ko sem (3. okt.) zapuščal ladjo, so moja čustva trepetala v nekem čudnem strahu pa tudi v prošnji k Bogu, naj blagoslovlja moja misijonska pota. Začutil sem, da se začne sedaj zame novo življenje, ki sem mu s strahom gledal nasproti. Pa je g. inspektor Braga vedel, kaj se godi v naših dušah, zato nam je pripravil najpristrčnejši sprejem, da smo se kmalu začutili brate med brati, povezani med seboj z vezmi, ki vodijo vse k don Bosku. Sedaj sem v Hong-kongu, kjer imamo 3

lepe zavode. En zavod je od drugega oddaljen 3 ure hoda. Lahko si predstavljate, koliko duš je tu v tem velikanskem mestu. Pravijo, da jih je skoraj en milijon, pa je težko kaj reči, kajti tu ne vodijo nobene statistike, kdaj kdo umre ali se rodi. Prvi zavod, kamor so nas peljali, je Šauhiwan, krasna stavba, ki ustreza vsem modernim predpisom. Tu je novicijat, modroslovne in bogoslovne šole. Veseli me, da je že mnogo kitajskega naraščaja — (duhovnika kitajsk. salezijanca še ni nobenega). Zavod stoji na nekoliko vzvišenem kraju na samem. Kitajci si niso upali zidati na tem prostoru stavbe, ker jih je bonec zagotavljal, da so tu duhovi. Pod zavodom je velika kitajska kolonija, kjer nas čaka še mnogo dela. Med temi hišami so tudi tri pagode. Težko je opisati čustva, ko sem prvič stopil v tempelj pred umazanega in zavaljenega Budo. Vse je bilo temno, kakor je tudi njihova vera temna. Bonc je pomolil svetilko Budi pod nos, da smo ga bolje videli. Na mizi so bile kadične svečke in razne posode za daritev. Od stropa so visele številne svetiljke. Nekoliko dalje najdeš drugo večjo pagodo. Pravkar so končali molitve k velikemu duhu, ki naj bi prišel na obiske. — Ogledali smo si zakajene malike, ki so bili ta dan slovesno našemljeni z različnimi zastavicami, na katerih so bile napisane kitajske molitve.

Naslednji dan smo se odpeljali v drug zavod, ki leži v drugem delu mesta. Krasen in moderen je. Sezidali so ga protestantje in Kitajci, država pa, pri kateri smo bili radi lepih uspehov v šoli zelo dobro zapisani, ga je dala nam. Sedaj je tam ljudska šola ter strokovna šola za mizarje, krojače, čevljarje in ključavničarje. Delavnice so veliko večje in lepše kot na Rakovniku. Odkrito povem, da sem bil res iznenađen, ko sem ogledoval te delavnice. Sicer je še vse v začetku in še marsičesa manjka, pa je že v glavnem vse strokovnjaško urejeno. Treba bi bilo le še raznih mojstrov. Pridite, ne bo Vam žal! Zavod ima prostora za 300 ljudi, toda če bi hoteli nekoliko stisniti, bi spravili vanj tudi do 600 gojencev.

V spalnicah sme biti le po 100 gojencev, tak je tu predpis, in zato je še navadno tretjina spalnice prazne. Pri spalnici so tudi kopalnice in umivalniki ter stranišča, vse seveda v lepem marmorju. O tretjem zavodu vam ne bom pisal, ker ga še nisem točno videl. Tam imamo ljudsko šolo in oratorij. Temelji cerkve sv. Antona, za

katero se je toliko trudil g. Kerec, so že postavljeni, a sedaj čakamo na dobrotna srca, da nam pomorejo. Zelo težko je tukaj zidati, kajti v zemlji so velike odprtine, na katere se prej ni mislilo, in te tečkrat povzročajo mnogo dela in tudi zahtevajo mnogo denarja.

Danes — desetega v desetem mesecu, je Kitajski narodni praznik, tudi tu v Hong Kongu ga praznujejo, čeprav je pod angleško oblastjo. 25 let je, kar je ustanovljena kitajska republika. V Kitajski državi so danes velike slovesnosti. Gospod inspektor je določil, da bo danes kitajsko kosilo. Komaj sem ga čakal, ne zato, da sem bil lačen, ampak da bi pokusil kitajske jedi. Vsak je dobil skodelico za riž, 2 palčki in kozarec riževega vina. Na skupnih krožnikih je bilo 8 vrst jedi. Po molitvi so moje oči begale na levo in desno, da bi vedel, kako začeti. Nisem hotel namreč biti preveč neroden. Skodelico z rižem sem postavil pod brado in nato sem začel metati riž v usta. Se razume, da je bilo skoraj več riža na bradi kot v ustih. V začetku mi je tudi vsak kos jedi, ki sem ga hotel vzeti s skupnega krožnika, padel izmed palčic, nato sem pa rajši prej z palčicami samimi napravil par vaj. Seveda drugi niso delali takih vaj, zato je bil krožnik prej prazen, kakor sem se zavedel, in ostal sem lačen, kakor so mi napovedali. Popoldne je pripeljal g. Wiečorek 250 ljudskošolcev na izlet. Spredaj je korakala godba 10-15 letnih fantov, nato telovadci in drugi gojenci, vsi v lepih enotnih uniformah. Radovedni Kitajci so pritekli od vseh strani in gledali to dolgo vrsto fantov, ki so jih vodili katoliški duhovniki. V zavodu so naredili tudi majhno akademijo. O čem so govorili, ne vem, gotovo o narodnem prazniku.

Telovadci so imeli bele srajčke, na katerih je bil kitajski napis: „Usmiljenje malih“. To je naslov za našo družbo. Kitajci namreč nimajo znaka, ki bi povedal: „salezijanska družba“; če bi ga pa naredili, pa ga nihče ne bi znal brati. Ta naslov je sestavil neki učen Kitajec in lepo izraža naše delo.

Približno do 10. nov. bom ostal v Hong Kongu, nato pa me čaka enotedensko potovanje v Junanfu h g. Kerecu.

Prosim, molite za me in za kitajske misijone!

Vdani

Andrej Majcen

Iz pisma Trampuša Edvarda.

Lansko jesen je odšel v misijone naš mladi sobrat klerik Trampuš Edvard. Dodeljen je našemu misijonu v severni Venezueli, v mestu Karakas. Iz svojega novega doma — mučilo ga je nekaj časa hudo domotožje, a se je kmalu vživel — pošilja dolgo pismo svojim znancem in prijateljem. Kar svoj dnevnik razgrne pred njimi.

Le par zanimivejših stvari iz njegovega dolgega pisma! Spoznamo lahko iz njih, koliko žrtev doprinese Bogu vsak misijonar že s tem, da zapusti drage domače in se napoti v tuje kraje v negotovosti, se li še kedaj povrne med svojece! Misel na neumrjoče duše ga žene, misel na Tistega, ki se je vsega za vse žrtvoval, mu daje moči! Naj nam sam govori, da bi se ogreli ob teh vrsticah v ljubezni do duš, v temi tavajočih, in da bi vsaj s svojimi molitvami priskočili na pomoč tem, ki so vse zapustili, da bi bedne pripeljali k Luči in Dobroti. —

„Božič sem še obhajal v Turinu, v svetišču Marije Pomočnice. Kako prisrčna je bila moja molitev ta dan in kako goreča moja prošnja k Mariji, naj me čuva na dolgem potovanju, naj mi zvesto stoji ob strani v mojem novem domu in naj varuje moje znance in domače, ki jih zapuščam! Še don Bosku sem se priporočil, naj spremlja svojega sina, saj so mu tako pri srcu zlasti njegovi misijonarji. —

29. dec. se vkrcamo v Genovi na ladjo; 40 redovnikov in redovnic med drugimi. — Za nekaj ur se ustavimo v Marseju. Tu se spomnim blagopokojnega našega vladarja, ki ga je v tem mestu tako nepričakovano doletela smrt. — Morje je precej razburkano: splošni izbruh morske bolezni, ki pa ima tudi svojo zanimivost: dva, ki sta si bila prej tuja in se še pogledala nista, se zdaj prijateljsko smejeta ob enakih težavah. Tudi jaz ji nisem dolgo kljuboval. —

V krásni jutranji zarji stoji pred nami Barcelona. Izstopim za nekaj ur, da si ogledam lepoto mesta, ki se more prištevati med najlepša na svetu. Pohitim v naš zavod, ki je v njem bival don Bosko, ko se je mudil v Španiji. Strmim ob veličastnem svetišču, ki ga zidajo salezijanci na griču Tibidabo. (O tej baziliki ste brali in si jo ogledali v slikah v prejšnjem vestniku.) —

2. januarja se peljemo skozi Gibraltar. Tik ob afriškem obrežju plove ladja, ta-

ko da bi slišal odmev iz afriških gozdov, ko bi zakričal. —

Na širokem morju smo. Nekaj očarujočega so jutranje in večerne zarje. Med dnevom nas zabavajo leteče ribe, ki kot vrabci izbegavajo šumečemu prodiranju ladje. Siten glavobol je posledica morske bolezni.

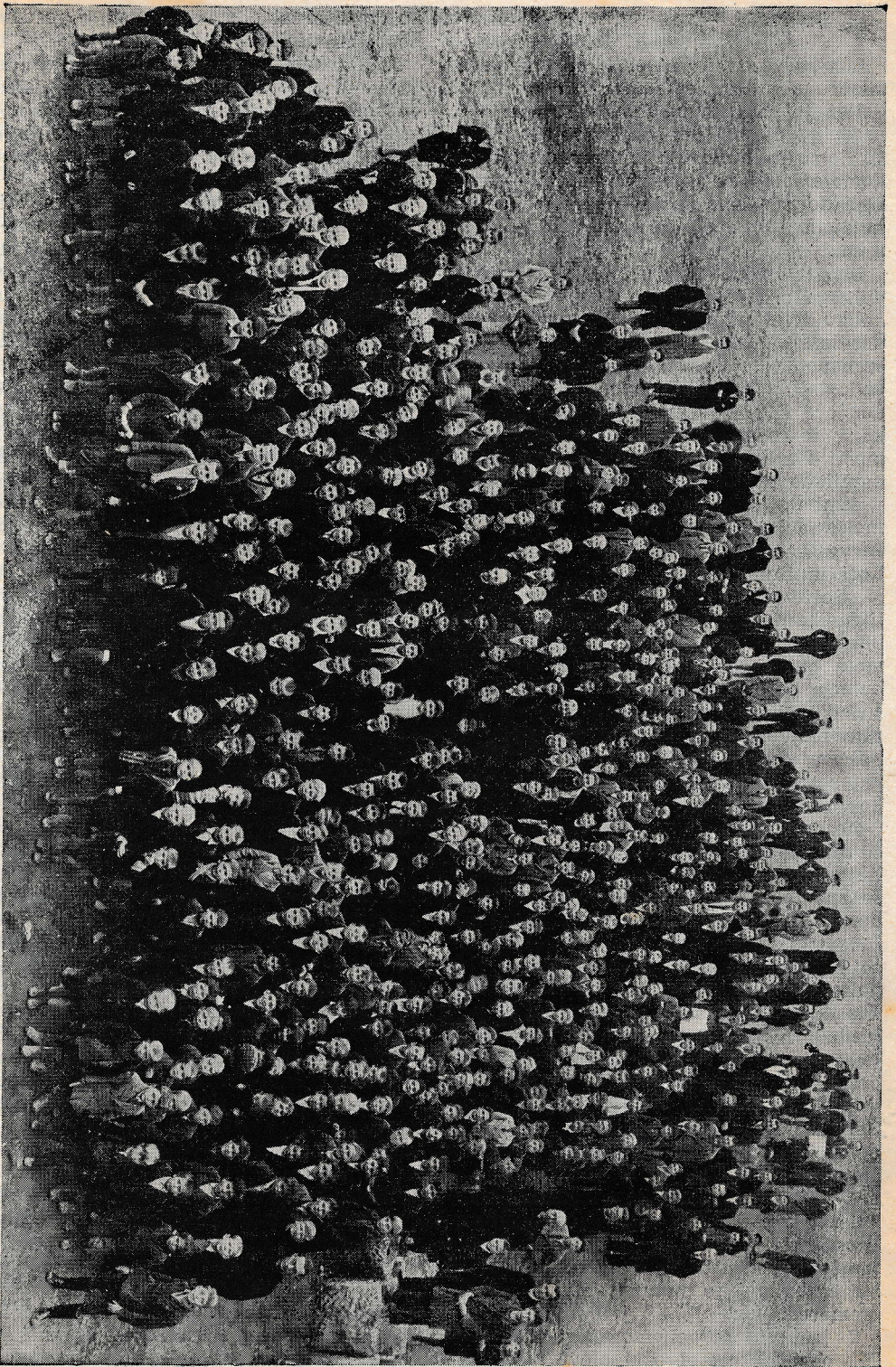
12. januarja pristanemo ob otoku Trinidad. Predstavljam si Kolombovo veselje, ko je po trimesečni mučni vožnji zagledal suho zemljo! Saj smo bili še mi vsi iz sebe od veselja po štirinajstdnevni in še dosti udobni vožnji. — Komaj se ladja ustavi, jo že obkolijo zamorci s svojimi čolni, polnimi banan in drugega sadja. Kako spretni so vam ti črnci. Kot maček hitro spleza eden na krov ladje, drugi pa med tem napolni košarico s sadjem, ki potem leti iz košarice v roke temu na krovu: z eno samo roko ti ta lovi tako hitro, da komaj šteješ sproti in tako spretno, da ne zgreši niti najdrobnejšega kokosa. Še niso preveč sitni in nadležni! —

13. januarja ob pol dvanajstih smo pristali v Guairi. Vsi, ki smo mislili izstopiti, smo morali v posebno dvorano, kjer so nas preiskali. Ni je menda strožje preiskave kje drugje. Po ginljivem slovesu smo se z avtomobili odpeljali iz pristanišča. Z vročega morja smo se dvignili v skoraj hladne oblake. Karakas leži namreč kakih 1000 m nad morjem.

Ozrem se naokrog: pusti pepelnati hribi, redke in ozke so zelenice med njimi. Seveda to le v času suše, ki traja pol leta. Posušena trava namreč dá hribom to pepelnato barvo. Strašen je pogled, če kak malopridnež vrže ogenj v to posušeno travo. Doživel sem letošnjo zimo nekaj takega. Ker smo zelo visoko, smo vsako jutro ogrnjeni v temne oblake, ki se vozijo par metrov nad nami. Neko jutro pa je bila ta sicer temna odeja vsa krvavo-rdeča. Pojasnili so mi, odkod to. Na tak dan najdeš malo ljudi na cesti. Uradni ljudje takoj vsakemu, kogar dobe, ponudijo orodje in ga pošljejo gasit tlečo travo. Mnogo takih gasilcev podleže strupenemu piku kač, bi beže od ognja — zelo veliko jih je namreč v teh krajih.

Kadar pa se začne deževje, ki traja več mesecev, se čisto spremeni lice sicer tako proste pokrajine. Ceste, ki so po mestih vse tlakovane, ti lepo spere, hribi pa dobe temnozeleno barvo. —

Hiše po vaseh so iz ilovice, v mestih pa zidane, povečini pritlične, v čisto kitajskih barvah: ena zelena, druga rume-

Mladež salezijanskega oratorija na Knežji v Zagrebu

na, spet druga rdeča ali modra. — Ista raznolikost je v barvah obrazov, ki jih srečuješ. Vseh barv obraze boš našel, od popolnoma belih do čisto črnih in kar si jih še moreš misliti. — Zelo lep je pozdrav tukajšnjih ljudi. Če te srečajo na cesti, te prosijo blagoslova, včasih celo kleče: „Benedicion, padre“ in ti odgovoriš: „Dios te benediga“ (Bog te blagoslovi). In to je skoro vse, kar imajo lepega. Zelo so nestanovitni. Družine so razrvane; čuti se pomanjkanje duhovnikov in dobre zakonodaje. Manjka jim tudi prave kulture. Evropskega imajo malo na sebi. Zde se mi kot z biseri okrašeni, s smodko oboroženi in s parfumom namažani pragozdniki. —

Brez potnega lista in spričevala za cepljenje koz tu ne moreš na cesto. Če te dobe brez prvega, te drže tako dolgo zaprtega, da ti ga kdo prinese. Če te pa zalotijo brez drugega, ti enostavno cepijo koze kar sredi ceste.

Določen sem za Karakas. — Ni lahko delo med tukajšnjo mladino. Znana je živahna razigranost in vročernost južnoevropskih narodov, pa kar nič ni v primeri z lahkomišelnostjo in drzno nemirnostjo naših fantov. Celo v cerkvi ti ne morejo biti pri miru, tako da mora biti nadziratelj vedno na nogah, hoditi mora od klopi do klopi in opomniti zdaj tega zdaj onega, da vsaj za silo vzdrži red in pazljivost med sv. mašo. Spominjam se, da smo pri nas doma tem večji mir in red dosegli pri fantih, čim strožji je bil naš obraz. Tu bi na ta način dosegel prav nasprotno. Neki Nemec, moj tovariš, je v šoli profesorsko strogo nastopil, pa je nastalo tako drsanje z nogami in žvižganje ter kričanje, da si ga ne morete predstavljati. Nekaj čudnega je v značaju teh ljudi. Ker sami nimajo energije, je tudi pri drugih ne morejo trpeti. Bolj ko si brezskrben, skoro ne meneč se zanje, le površno jih opazujoč, boljše je. Opominjati smeš, pa le mimogrede, ne da bi resno in ostro posvaril. S takimi opomini, pa zelo, zelo pogostimi, boš še kaj dosegel, sicer pa prav nič. Seveda zahteva to zares Jobove potrpežljivosti. Lep način opominjanja drugod po salezijanskih zavodih je na primer takle: „Kaj bo pa mama rekla?“ — Podobni opomini tu ne izdajo prav nič. Krive so pač družinske razmere.

Kaj se pravi misliti in poglobiti se, o tem ti ljudje niti pojma nimajo. Kadar misliš, da bodo tvoje besede imele kak

učinek, ki ga upravičeno pričakuješ, saj bi drugod po končanih tvojih besedah samo zasopli in obnemeli, tedaj ti začno tu navdušeno ploskati in kričati. Tako so meni napravili, ko sem pred praznikom Marije Pomočnice po salezijanski navadi koncem šolske ure povedal lep zgled o Mariji. Napeto so me poslušali, pazno sledeč vsaki moji kretnji. Ko so pa videli, da sem končal, in sem bil radoveden, kakšen bo uspeh mojega pripovedovanja, so mi začeli tako ploskati, da bi kmalu oglušil. —

Sličen je pojav, kadar jim v kinu ali gledališču kaj zelo ugaja. Kar po taktu ploskajo ves čas, dokler traja prizor, ki jim je všeč. Če jim pa le preveč ugaja, začno še žvižgati in z nogami ropotati; — pa naj se jim predstavlja smrt ali vstajenje! —

Sicer pa so ti fantje še precej nadarjeni, le preplitvi so. Hitro stvar zapopadejo in si jo tudi zapomnijo, a še hitreje jo pozabijo. — Tako je pri nas in vpoštevati moraš razmere, ako hočeš drugič kaj doseči. — Toliko za danes, no, pa sem že tako predolg. Prosim, molite kaj zame in za naš misijon.

Vdani Vam

Edvard Trampus

Iz Indije nam piše naš klerik misijonar *Bernik Pavle*, ki je lani odšel v misijone. Pripravlja se na misijonski poklic.

Nekaj zanimivosti iz njegovega pisma.

Prvo tromesečje naše šole smo končali in napočil je 24. maj, ko so nam naznanili, da gremo malo na oddih v planine 1500 m nad morje v prijetno mesto. Vozili smo se ponoči, ker je podnevi prehuda vročina. Zjutraj smo bili že na mestu. Nastanili smo se v neki hiši, ki so jo naši najeli od sester za tri tedne naših počitnic. Prav prijetno je tam gori; vse naokrog gozdovi in gore, kamor smo kaj radi zahajali na sprehode in izlete. Kar kmalu so minuli trije tedni in morali smo nazaj v Tirupattur. Čez par dni pa smo se odpeljali v Madras, kjer je bilo ustoličenje novega nadškofa salezijanca Mathiasa. Kristjani so tu v veliki manjšini, toda s slovesnostmi, s katerimi so škofa sprejeli, so pokazali, kaj znajo.

Avgusta meseca je novi nadškof obiskal tudi nas. Pripravili smo oltar pod milim nebom in ga okrasili, pa nam nebo ni bilo milo, kajti dež nam je vse pokvaril, da je nadškof slovesno sv. mašo opravil kar

v kapelici, ki je pa kaj majhna. Kramljal je z nami kakor prijatelj s prijatelji, čisto po domače kot pravi don Boskov sin.

Te dni, ko pišem, pričakujemo novih tovarišev iz Evrope. Tu me sprašujejo, ali kateri pride iz Jugoslavije, pa se izgovarjam, da so velike težave, da je to in ono; veste, da bi si ne upal reči, da morda nimate korajže, saj bi vas vendar užalil!

Naša okolica je pa kaj pestra in zanimiva. Okrog zavoda se potepajo trume opic in oprezujejo, kje bi se dalo kaj ukrasti. Med seboj imajo včasih hude boje, pravo mesarsko klanje, zato pa je marsikatera izmed teh porednih kosmatink invalid: tej manjka ušesa, ki ga ji je druga odgriznila, ona je brez enega očesa, ena je pa v boju celo rep izgubila. Poleg opic je pa po našem vrtu mnogo martinčkov in kameleonov, menda jih tudi pri vas ne manjka... Celo kače se plazijo okrog, pa zelo strupene, kakor na primer kobre. Klatijo se pa tod tudi divji osli, koze, izgubljene ovce in psi. Po noči čudno lajajo šakali, po zraku pa letajo veliki netopirji, to so vampirji. Človeku se zdi, da so mačku zrasle peruti in da ta leta po zraku. Še celo divjih krav ne manjka. Pa kako so hude, kar poženejo se za tabo, ako jim nisi všeč. Živimo torej v nekakem zoološkem vrtu, vsaj tedaj se nam tako zdi, ko nas opice obiščejo.

11. avgusta so naši predstojniki ustanovili v tem mestu, oziroma v okolici, štiri oratorije. Mene so dodelili v oratorij med same pogančke. Niso napačni ti otroci, kar lepo se da delati z njimi; kdaj jih bomo spreobrnili, je pa v božjih rokah. Zadovoljiti se moramo v tem oratoriju z bornimi sredstvi: nekaj žog, to je vse. Meni pa še kolikor toliko dela težavo jezik. Po treh tednih našega dela so se že pokazali uspehi. Eden izmed večjih fantov hoče postati kristjan s starši vred. Upamo, da bo ostal zvest svojemu sklepu. Molite za me in za naš oratorij!

Najlepše pozdrave vam pošilja

Bernik Pavle.

Iz Makasa, Brazilijskega, se oglašajo *Dijonizij Vrhovnik* in toži, da ni tako lepo v onih krajih, kakor je pri nas doma. Ljudje so čisto drugačni, delavci leni, in da le oči odmakne od njih, pa že zravnaajo lene ude po tleh. Tudi z zemljo je križ. Pravi, da imajo precej glav živine, pa da gnoja ne uporabljajo in morajo vsako leto posebej prinašati novo zemljo, na kateri hočejo kaj zasaditi. Pride pa deževje pa še tisto zemljo odplavi, da prav nič ne ostane. Mora biti res precej narobe svet tam v Brazilijski. Delovanje med Hivarji je dokaj naporno. Priporoča pa se v molitev, da bo mogel k dobremu kaj pripomoči.

Po salezijanskem svetu

„Don Bosko“ v kinodvorani v Parizu

V največji kinodvorani v Parizu je nastopil pretekli mesec „don Bosko“ na platnu. To je film, ki je bil izdelan v Turinu. Najvišji duhovni dostojanstveniki Pariza, celo sam kardinal Verdje, so se udeležili prireditve. V tem filmu je predstavljeno don Boskovo življenje prav od njegove zorne mladosti tja do smrti. Vsi, ki so film videli, so bili enega mnenja, da je to največji in tudi najlepši katoliški film. Samo en prizor: Don Bosko leži na smrtni postelji, zadnji trenutki njegovega dragocenega življenja mu potekajo. Zdaj zdaj bo ugasnilo. Še zadnja naročila daje z umirajočim glasom. Zvonček v linah stolpa Marije Pomočnice zvoni in naznana žalostne trenutke. Mladina je zbrana na dvorišču in pred sobo, kjer umira njen

veliki dobrotnik in prijatelj. Sklonili so glave, solze jim drse po licih in pritajeno ihtenje se sliši. Zvonček pa žalostno zvoní in naznana, da don Boska ni več...

Zvonček in ves prizor zastre meglena koprena, še se slišijo glasovi malega zvončka iz lin, zdajci pa se droben glasek žalnega zvona spremeni v močan glas velikega zvona, izza megle posije svetel žarek, namah se prizor razjasni, pred nami je cerkev svetega Petra v Rimu, na balkonu cerkve pa naš veliki papež Pij XI. z dvignjeno roko daje blagoslov — po don Boskovi kanonizaciji. Kakor v sanjah je preteklo 44 let. Film se izteče in dovršena je velika pot našega ustanovnika.

Veliki prijatelj novodobnih iger Henrik Geon je pred kratkim dejal v don Boskovem življenjepisu, da bi njegovo življenje moralo oživetiti na platnu, tako je sliko-

Iz salezijanske poljedelske šole v Kumiani v Italiji

vito. Zdaj se je uresničila njegova beseda. Pri tej predstavi je bil tudi sam navzoč.

Veliki pariški dnevniki so prinesli cele stolpce o tem filmu, pa ne samo katoliški, ampak vsake barve, pa vsi so šoglasno poveljevali prelepo filmsko delo in čudovito življenje velikega dobrotnika človeštva.

Zelimo si videti ta lepi film tudi pri nas, le žal, da je besedilo v italijanščini in francoščini. V naši najbližji sosesčini, tam za Karavankami so ga igrali pred kratkim v Celovcu. Tudi na Primorskem so ga ljudje gledali in so bile vedno vse dvorane razprodane. Z neverjetno navdušenostjo so zapuščali po končani predstavi dvorano. Dobili bi ga sem, ko bi nas ne strašila carina, ki je na filme tako visoka. Pa bo že don Bosko tako naredil, da bo tudi k nam prišel.

Je pa to zelo posrečena misel, saj je spoznavanje po filmu najhitrejša in najboljša.

Kitajska — Pomembne besede guvernerja v Hongkongu

V Hongkongu so salezijanci odprli velik zavod. Največ po zaslugah naših dveh velikih dobrotnikov: Li-yan-tsun in Ho-Tun. Sam guverner je zavod slovesno odprl in tako spregovoril:

„Prav je, da so salezijanci prevzeli vodstvo tega zavoda, kajti že to dejstvo samo nas zagotavlja, da bo zavod uspeval. Znani so namreč uspehi, ki so jih

dosegli bodisi v Hongkongu bodisi tudi v Makao in želi zasluženo pohvalo. L. 1932. mi je moj prijatelj, salezijanec Bernardini, poklonil življenjepis Janeza Boska, ustanovnika salezijancev. Priznam, da sem ga prebral v eni sapi na poti v Evropo. Zajemljivejši se mi je zdel od vsake še tako napete povesti. Don Bosko je bil brez dvoma največji vzgojitelj preteklega stoletja in njegovo delo se je razširilo po vsem svetu. On se ni hvalil in si svojil nápak pojmovanega ugleda, ki ustvarja le vrzeli med vzgojiteljem in gojencem, med predstojnikom in podložnim. Kar je posebnega v salezijanskih zavodih, je ona prijateljska iskrenost in domačnost med vzgojitelji in gojenci, kakor sem se mnogokrat sam prepričal, ko sem obiskal strokovno šolo v Hongkongu. Radi tega, ponavljam, je uspeh novega zavoda, ki se odvarja, popolnoma zagotovljen, ker ga jemljejo v roke salezijanci, don Boskovi nasledniki. Jaz osebno pa se čutim zelo počaščenega, da smem odpreti ta zavod, preden zapustim kolonijo.“

K besedam kitajskega guvernerja ni menda treba nobenega pojasnila in mu ni kaj dodati. Laskava pohvala in priznanje salezijanskemu delovanju na Kitajskem je tako jasno izražena.

Nov moderen stroj v sal. tiskarni v Turinu

S koncem meseca novembra je vrhovni predstojnik blagoslovil nov moderen rotacijski stroj, na katerem se tiska salezi-

janski vestnik v sedmerih jezikih. Ob tej priliki je predstojnik spregovoril par prisrčnih besed osebju, ki je zaposleno v tiskarni. Okoli tristo jih je. Spominjal se je don Boska, kako je l. 1862. postavil prvi stroj v svojo novo tiskarno. V začetku je bilo vse revno, kakor sploh vse don Boskovo delo, in ko so don Bosku nekateri rekli, da je to še revščina v primeri z drugimi tiskarnami, je don Bosko samozavestno dejal, kakor da je bodočnost gledal pred seboj: „O, tudi mi bomo imeli lepo tiskarno, potem veliko tiskarno, potem pa veliko tiskaren.“ Ko je dvajset let kasneje novomašnik Ahil Ratti obiskal don Boska in ogledoval naprave, ga je razkazovalec peljal tudi v tiskarno. Dottlej so krepko napredovali, da se je gospod kar čudil moderno urejeni tiskarni. Spremljevalec mu de: „Čudite se, gospod, pa se ni treba čuditi, kajti don Bosko hoče biti vedno med prvimi v verskem in prosvetnem napredku.“

Iz nekdaj tako majhne tiskarne je nastala velika, moderna tiskarna, da je marsikatero veliko tiskarsko podjetje ne doseže. Pa tudi po svetu so se salezijanske tiskarne razmnožile, kakor bi jih bil posejal. Na primer v Nizi, Marseju, Parizu, Lillu, Monakovem, Barceloni, Buenos Airesu, Hongkongu, Šangaju, Tokiju. Don Boskova napoved se je uresničila.

Tako imamo tudi slovenski salezijanci svojo tiskarno, v kateri so stroji neprestano v obratu. Prav lani smo kupili moderen manjši stroj, ki na njem tiskamo vsevrstne stvari, med drugim tudi podobice, božične in velikonočne razglednice, kakor jih gotovo poznate. Pa to smatramo šele za prve začetke, v mislih imamo vse večjo tiskarno; naenkrat ni mogoče do vrha. Koliko časa je minulo od don Boskove revne tiskarne z enim strojem do današnjega rotacijskega stroja! Pa je vendar tudi to prišlo.

Don Bosko na kongresu v Solnogradu

Na IV. mednarodnem kongresu Kristusa Kralja, ki se je vršil od 24. — 27. oktobra in se ga je udeležil tudi predsednik avstrijske republike Miklas, dunajski kardinal Innitzer, je bila ena izmed razprav tudi ta: Socialni in dobrodelni apostolat dveh svetnikov: sv. Janeza Boska in sv. Kotolenga... Referat je imel salezijanec iz Turina, prof. Albert Kavilja. Navzoči so se navdušili za oba socialna delavca ter so se mnogi udeleženci vpisali med salezijanske sodelavce.

Mehika — Češčenje sv. Janeza Boska

Znano je, kako strašne trenutke preživlja katoliška cerkev v Mehiki in z njo vred njeni verni katoličani, zato je tem pomembnejše, da se prav tam izredno močno širi češčenje našega očeta don Boska. Kljub temu, da so pozaprli salezijanske zavode, so vendar vneti naši sodelavci kar naj-slovesneje so mogli, obhajali praznik sv. Janeza Boska. V nadškofiji Guadalajari lahko v vsaki cerkvi najdeš don Boskovo podobo, pred njo pa gori lučka in sveče v zahvalo za prejete milosti ali pa so prižgane prošnje luči. V državi Jalisco so v vseh cerkvah, ki so še dovoljene, da se v njih vrši služba božja, z neverjetno gorečnostjo opravljali devetdnevne in druge slovesnosti. Pri službi božji na praznik sv. Janeza Boska je tamkajšnji nadškof v Guadalajari, ki je bil na čelu vsega pokreta, med govorom tudi to povedal, da so mehiški škofje sklenili prav zdaj v teh težkih časih vzeti si sv. Janeza Boska za zaščitnika, ki naj jim izprosi rešitev iz silnih nadlog.

Don Bosko poseben zaščitnik mehiške mladine

Letos 26. junija je sveta kongregacija za obrede na prošnjo mehiškega škofa Diaza oklicala don Boska za posebnega zaščitnika mehiške mladine. Ta naklonjenost svetega očeta je vzbudila v vseh vernikih ljudovlade veliko navdušenje in hvaležnost do papeža, ker si je svesta, da bo apostol mladine čuval nad njo, da bo kdaj v čast Cerkvi in domovini.

Nov salezijanski škof

V republiki San Domingo na Haiti je imenoval sveti oče zaslužnega salezijanca mons. Riharda Pittinija za škofa. Mnogo let je že deloval v severni in južni Ameriki in se odlikoval pri svojem delu. Doma je iz Vidma (Udine). Najprej mu je v tem kraju bila izročena vpostavitvev salezijanskega dela. V kratkem času je ugled salezijancev silno visoko dvignil.

Dar najrevnejših

Za prenovitev bazilike Marije Pomočnice so tudi ubogi Bororos poslali svoj od ust pritržani prispevek za Marijino svetišče: svoto 220 lir. Nič nimajo tako rekoč, vedno jih nadlegujejo sosednji divji Čavantes, pa so vendar še tisto malo, kar imajo, darovali Mariji in don Bosku.

Iz naših zavodov

Rakovnik

Pri nas na Rakovniku je polno vrvenja in življenja. Kako bi ga pa ne bilo, ko nas je pa toliko! Vedno je kaj novega. Pretekli mesec smo imeli vse polno praznikov: praznik zjedinenja, Miklavža, Brezmadežne in potem še godovanje gospoda inspektorja.

Za praznik zjedinenja se vsako leto pripravi primerna akademija. Letos smo imeli izredno čast, da se je povabilu odzval celo naš gospod ban dr. Marko Natlačen z gospo, gospod banski inspektor Dolenc, predsednik prosvetne zveze gospod dr. Lukman in gospodje profesorji z gimnazije. Akademija nas je spomnila tudi naših trpečih bratov, ki niso z nami, ko smo mi na svoji zemlji svoji gospodarji.

Čez par dni pa je bil napovedan v obisk tudi Miklavž. Kdo ga je bolj vesel kot mladina? Pa ni vrgel samo skozi vrata, kakor doma včas, ampak je prišel z vsem angelskim in peklenskim spremstvom na oder. V pevni tridejanski opereti, ki jo je uglasbil naš mladi skladatelj dr. Jerko Gržinič, so angelčki tako lepo prepevali in se na nebeških oblakih pripravljali, da pojdejo nocoj na zemljo, da smo bili tudi mi vsaj malo nebeške sreče deležni. Tudi parkeljni so se pripravili, da pojdejo s samim Luciferjem iskat porednežev, lenuhov, ki Bogu čas kradejo, staršem pa denar, ko se ne marajo učiti.

Naštudiral pa ga je kar dvojni „ansambl“: oratorijanci in dijaki, vsak zase. Mali oratorijančki so bili res najlepši angelčki; tako še majhni, za pet pediti veliki. Parkeljni pa so bili oboji tako črni in grdi, da res ni bilo razlike med enimi in drugimi.

Naslednjo nedeljo smo proslavili Marijo brezmadežno. Ta praznik je nam salezijancem še posebno pri srcu, saj je don Bosko prav na ta dan in z njeno pomočjo začel veliko delo. Izmed točk akademije je posebno ugajala simbolična igra „Pribežališče grešnikov“. Dopoldne so bili sprejeti novi člani v Marijino kongregacijo. Tako je četa njenih zvestih sinov spet pojačena.

Dober teden po prazniku pa so se sešli naši gospodje ravnatelji iz vseh slovenskih in hrvaških zavodov, da se posvetujejo, kako bi najuspešneje vodili don Boskovo delo v naši domovini. Zaključila pa so se posvetovanja z godovanjem gospoda

inspektorja. Pri voščilih so bili vsi zastopani: bogoslovci, dijaki, oratorijanci, bivši gojenci, naši pripravniki, celo črni umetniki-tiskarji so mu voščili božjih darov za uspešno delovanje za don Boskovo stvar v naši domovini. Akademija je potekla v zelo prisrčnem domačem razpoloženju ter utrdila medsebojne vezi bratske ljubezni.

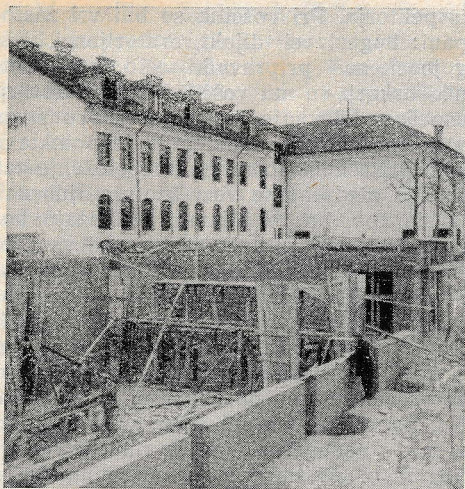
Zdaj pa, ko to pišemo, se bližajo božične počitnice. Dijaki se jih nad vse ve-sele, ko bodo spet med svojimi domačimi preživeli lepe božične praznike, ki so vsakemu najdražji. Pa še neka posebna milost je zadela naše dijake: prebrali so jim v šoli, da jih ob ponedeljkih ne bodo spraševali. Za en dan so spet na dobrem. No, pa saj bo najbrž tako tudi prav, ko se pa v nedeljo tako silno zmučijo — pri nogometu ali smučanju in drsanju, da se res ne morejo učiti; kdo bi reveže potem še nadlegoval in moral z izpraševanjem v šoli?! — Za potuho pa imajo letos kar 20 dni božičnih počitnic. Pa naj kdo reče, da ni lep dijaški stan!

Mladinski dom na Kodeljevem

Kar smo zadnjikrat priobčili sliko Mladinskega doma, se je že marsikaj spremenilo, ker so zidovi ob bodoči zakristiji že zrasli iz zemlje. Vreme je bilo letošnje jesen še kar milo, da se pomalem vedno še kaj dela. Spomladi bo čisto gotovo položen temeljni kamen.

Tudi v Mladinskem domu je gostoval Miklavž z ono veselo opereto. Nekdo je v Slovincu prav pohvalno pisal o izvajanju solistov in zbora. Rakovniški dijaki so se torej dobro odrezali. Povabljeni so bili odlični gostje, kakor sedanji gospod ljubljanski župan g. dr. Adlešič, podžupan dr. Ravnihar, referent za osnovnošolsko nastavo g. Fr. Erjavec, bivši gospod župan iz Most g. Oražem, naš veliki prijatelj g. Kodelli in še nekaj drugih odličnih oseb. Vsi so uživali prijeten večer. Miklavž pa je bil ob koncu celo tako vljuden, da je stopil med najboljše naše prijatelje in najodličnejše goste ter vsakemu posebej primerno voščil. Samo Lucifer ga je menda polomil, ki je gospodu policijskemu komisarju izročil korobač, češ, naj z njim v Ljubljani red napravi.

Na dan 8. decembra popoldne je Vincencijeva konferenca ob praznovanju 25. letnice svojega delovanja v Mostah priredila lepo akademijo v dvorani Mladinskega doma. Navzoči so bili vsi člani konference ter predsednik ljubljanske Vinc. konfe-

*Del temeljev za cerkev sv. Terezike
na Kodeljevem v Ljubljani.*

rence g. dr. Levičnik. Slavnosten nagovor je imel lazarist g. Janko Belè.

Prosvetno delo se je v Mladinskem domu močno poživilo: z različnimi predavanji in zborovanji se deluje nad dvigom okolice Mladinskega doma, ki že nad deset let vrši veliko delo, bodisi v prvi vrsti med mladino, potem pa tudi med okolišnimi prebivalci, ki smatrajo ta dom za svoj drugi dom. Preživljal je zadnje čase hude trenutke, ker so ga nasprotniki hoteli za vsako ceno ugonobiti, pa je vztrajal sredi vseh viharjev in deloval v tem predmestju kot edini zastopnik katoliškega življa. Pred leti je že postala kapelica premajhna, zato so salezijanci že pet let na delu, da bi postavili veliko cerkev priljubljeni svetnici Mali Tereziki ter tako odpomogli tamošnjim zahtevam.

Vsak četrtek so prosvetna predavanja iz vsakega področja. Znano je, da se danes prav s predavanji najlaže in najhitreje širi prosvetna pa tudi katoliška misel. „Mladinski dom je tako potreben v onem okolišu, da bi ga bilo treba postaviti, ko bi ga ne bilo“, tako je dejal celo gospod, ki ga je gledal le s stališča prosvete in dobrodelnosti, ne oziraje se na delo, ki ga vrši v dušah s službo božjo, s tridnevniciami, z devetdnevniciami in kakorkoli že.

Zdaj se pa vse misli sučejo okrog novega svetišča, ki se polagoma dviga iz temeljev. Pomagajte Tereziki, ne bo vam ostala dolžna.

Ne bo napak, da se tudi mi z Radne oglasimo, vsaj ne boste mislili, da smo zaspali kakor polh po zimi. Dnevi nam hitro minevajo. Kakor bi trenil, sta minula že dva meseca od preobleke. Novinci, ki jih je letos lepo število, se kar dobro počutijo, kakor ptički v mehkem gnezdecu, ki nimajo druge skrbi kakor to, kdaj bo starka priletela s — slastno pečenko. Največjo skrb imajo pač, da sebe spoznajo in vsaj prve korenine poženejo v duhovno življenje. Poleg njih pa rasto starejši njih bratje kleriki, višjegimnazijci, ki zraven svojih gimnazijskih študij pridno proučujejo modroslovje, vedo nad vedami. Pa se ne drže zaradi te modrosti tako černo kakor atenska sova na čelu učenih knjig. Morajo namreč že zdaj pomagati v oratorijih ter se tako pripravljati že oddaleč na bodoče salezijansko delo.

Pa tudi lepi prazniki nam kdaj pa kdaj ožarijo vsakdanje življenje. Zadnjič nas je obiskal Miklavž, ki je bil kar radodaren do nas, kar nas je tu na Radni.

Na prelepi praznik Brezmadežne smo se kaj skrbno pripravili, saj je to naš domači praznik, na katerega nas veže toliko lepih spominov iz don Boskovega življenja. Brez običajne akademije, pa vsakikrat drugačne, seveda kar ni moglo biti.

Mnogo življenja je tudi v našem oratoriju. V našem zavodu tu v zatišju je tako kot v panju poleti. Pa še niti pozimi ni v njem miru. Zlasti večji fantje krožkarji kaj pridno zahajajo k nam ter se pomenkujejo o važnih sodobnih vprašanjih, ki jih pač najbolj zanimajo. Posebno delavni so pri katoliški akciji. Vsak mesec si sproti določimo podoben načrt in potem se zvesto po njem ravnamo, zato pa tudi gre delo od rok. Da je veliko notranjega življenja, brez katerega tudi katoliška akcija ne bi imela uspeha, je znamenje to, da člani redno vsak mesec v polnem številu pristopajo k svetim zakramentom. Na dan Brezmadežne je bila kapelica v resnici pretesna za vse naše fante, ki so vsi pristopili h Gospodovi mizi.

Naši mlajši oratorijanci pa nas tudi redno in pridno obiskujejo, zato jih pa Miklavž ni pozabil.

Pa bi vam še marsikaj lahko povedali v vašo spodbudo, pa vsaj toliko za danes, da boste videli, da ne spimo, ampak se krepko gibljemo in delamo.

Milosti Marije Pomočnice

Sestra N. N. na misijonski postaji v Južni Ameriki je nevarno zbolela. Ker se je zdravniški oskrbi podvrgla skoraj že prepozno in je bolezen že precej občutno zavladala nad mladim življenjem, se je bilo bati, da ne bo šlo brez operacije. Kolika je bila naša skrb in bol, da nam ljubi Bog morda celo odpokliče ljubljeno sestrico. Pa kjer je velika sila, je pomoč božja najbolj mila. Z zaupanjem sta se zatekli s sestro k svoji skupni nebeški Materi, Mali Tereziki in sv. don Bosku. Molili sta in proti upanju upali. Po opravljeni devetdnevni se stanje bolnice kar ni hotelo obrniti na bolje; pa sta začeli novo devetdnevno. Po poteku nekoliko dni se je stanje bolnice po zdravniški izjavi znatno zboljšalo, tako da je upati na popolno ozdravljenje. Iskrena hvala Mariji Pom., don Bosku in Mali sv. Tereziki.

Bilo je že izgubljeno vsako upanje, da dobim potni list za tujo državo. V tej stiski sem se z zaupanjem obrnila k Mariji Pom. na Rakovniku in ji obljubila javno zahvalo v vestniku, ako bom uslišana. In glej, nenadoma se je vsa stvar zaokrenila. Brez težave sem dobila zdravniško spričevalo in vizum ter sem še istega dne odpotovala. Kakor vedno, me je tudi to pot Marija uslišala. Marija Pom. pač nikoli ne zapusti svojih otrok. *Sraka Marija*, Lipovci.

M. J. iz Ljubljane se zahvaljuje Mariji Pom. za prav izredno pomoč v večkratnih družinskih, vojaških in sodnijskih zadevah. — „V prav zadnjih odločilnih trenutkih so se vse stvari na Marijino priprošnje nenadoma zaobrile v mojo ugodno rešitev. Hvala ti tisočera, o Marija! Nikoli se še nisem zastonj zatekel k tebi.“

Peterlin Marija, iz Vel. Lašč se zahvaljuje Mariji Pomočnici za pomoč v nevarni bolezni. — „Bila sem v bolnici in zdravniki so mi napovedali operacijo. Jaz pa sem se zatekla k Mariji na Rakovniku. Začela sem opravljati devetdnevno. In ne zastonj: ozdravela sem brez operacije. Zahvaljujem se ji tudi, ker mi je pomagala še v drugih težkih zadevah. Vsem, ki potrebujejo pomoči, priporočam naj se z zaupanjem obrnejo do najboljše nebeške Matere!“

O Marija, dolžna sem ti tisočero zahvalo, ker si mi v mojem življenju iz-

kazala nešteto milosti in dobrot! Že dolgo ti dolgujem javno zahvalo. Kot opomin mi je ljubi Bog poslal poskušnje in bridkosti, da se še z večjim zaupanjem k tebi zatečem in izpolnim obljubo. — Marija, nikdar me nisi zavrгла, nikdar me še nisi zapustila, nikoli se še nisem zastonj obrnila k tebi za pomoč. O Marija, vsa sem tvoja; naj bom vedno hčerka tvoja, ti pa Mati moja! — Pri Mariji sem našla vse, kar imam dobrega. Pri njej se čuti moje srce varno. Ona je bila in je moje varstvo.

Polna hvaležnosti ti obljubljam, o Marija, da bom zvesta tvoja hčerka in sal. sotrudnica do smrti. *Mlinarič Fr.*, Sveti Križ pri Ljutomeru.

Prisrčna zahvala Mariji Pomočnici in sv. don Bosku za uslišanje in rešitev moje žene iz dvakratne smrtno nevarnosti. Zato kličem: vsi k Mariji, ker sem uverjen, da je pri njej gotova pomoč. Ponovno prosim za nadaljnjo milost in varstvo. *Alojz in Marija Bezjak*, Sv. Marjeta pri Moškanjcih.

Tisočkrat se iskreno zahvaljujem Mariji Pomočnici in Mali sv. Tereziki za milostno pomoč v težki zadevi ter se še nadalje priporočam. *R. B.*, Ljubljana.

Iskrena zahvala Mariji Pomočnici, ker me je uslišala, ko sem se k njej zatekla v smrtni nevarnosti dveh sinov in v bolezni pri živini. Trdno sem prepričana, da mi je Marija vidno pomagala. Izpolnujem obljubo, ki sem jo storila, da se javno zahvalim v vestniku. *M. P.*, Zalog (Cerklje pri Kranju).

Ponovno se moram zahvaliti Mariji Pomočnici in sv. don Bosku, ki sta mi pomagala v moji nadlogi. Bila sem namreč sedem mesecev bolna, da nisem mogla na noge. Prosila sem Marijo Pomočnico in sv. Janeza Boska, pa ne zastonj. Pomagala sta mi, da morem spet hoditi.

Kdor je v stiski, naj se zateče k njima, pa bo gotovo uslišan, ako je božja volja.

Prisrčna zahvala Mariji in sv. Janezu Bosku. *Marija Kernic*, Ljubljana.

Oče našega mladega misijonarja na Japonskem, Avgušтина Antolina, se zahvaljuje za dve uslišani prošnji. Takole pravi: „Delali smo na polju in ker je bilo toplo, sem se sezul in sem po neprevid-

nosti stopil na zarjavel žebelj. Nisem veliko dal na to, češ, saj ni taka reč, če se človek malo zbode. Toda ponoči so me napadle hude bolečine in noga mi je začela močno zatekati. Treba bi bilo poslati po zdravnika, toda to stane, zato sem si sam pomagal z domačimi zdravili, pri tem sem se pa zatekel po pomoč k Mariji in k sv. Janezu Bosku. V resnici mi je noga kmalu splahnila in že drugi dan sem spet mogel na delo ter sem bil prav v kratkem dober, ko je vendar bilo tako nevarno za življenje, ker sem se si očitvidno kri zastrupil.

Tudi pri živini bi bil imel kmalu nesrečo, ko mi je zbolela. Človek komaj ti sto malenkost priredi, pa mu že bolezen preti, da tudi še ono malo vzame, kar mu je tako rekoč nujno potrebno. Tudi v tej stiski sem se obrnil na Marijo in k sv. Janezu Bosku in žival mi je ozdravela.

Za obojno milost se pristrčno zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku hvaležni *Antolin Andrej*, Beltinci (Sl. kr.).

Za večkratno uslišanje in za milost ozdravljenja se zahvaljuje Mariji *Lavrin Helena*, Čemšenik; — Za zdravje pri živini se zahvaljujeta *Otilija in Franc Breznik*, Sv. Trojica v Slov. goricah; — Za ozdravljenje svoje že tri leta bolne noge se zahvaljuje Mariji *Weingerl M.* iz Selnice ob Dravi; — Mariji Pomočnici in božji služabnici s. Mariji *Mazzarello* se iskreno zahvaljuje *N. N.* iz Kovorja; — Hvala Mariji za dvakratno pomoč v boleznih! *F. S., U.*

Nadalje se zahvaljujejo Mariji Pom. za prejeta zdravje: *Gartner Frančiška*, Češnjica (Železniki); — *F. P., Št. Gotard*;

— *A. P., Brezovica (Motnik)*; — *Komočar Miha*, Čatež; — *Fear Terezija*, Pueblo; — *Zavrl Katarina*, Lahovče (Komenda); — *N. Š., Semič*; — *Škrli Marija*, Begunje pri Cerknici; — *O. C., Vransko*; — Za uslišanje prošnje se zahvaljujejo: *M. P., Konjice*; — *Kožuh Katarina*, Loče (za tri uslišane prošnje); — *Starc Terezija*, Ljubljana; — *Burja Josipina*, Ljubljana; — *S. A., Zg. Brnik (Cerklje Dražgoše)*; — *Kukovec Alojzija*, Marija Snežna; — *L. M., Št. Ilj pri Velenju*; — *Kovačič Marija*, Ljubljana; — *Zadnikar Zofija*, Ljubljana.

Po priprošnji sv. Janeza Boska

Bila sem v veliki gospodarski stiski. Obrnila sem se z vsem zaupanjem k sv. don Bosku in bila sem takoj uslišana. Zato pa tudi takoj izpolnim svojo obljubo in se sv. don Bosku najpristrčneje zahvaljujem; vsem, ki so pomoči potrebni, pa priporočam tega čudežnega pomočnika. *Šijanec Terezija*, Sv. Jurij ob Ščavnici. — Iskrena hvala sv. don Bosku za uslišano prošnjo za zdravje na očesu. *M. P., Ljubljana*. — Za uslišano prošnjo se še zahvaljuje sv. don Bosku *Belak Jozefa* iz Maribora; — za dobljeno milost *Šramel Amalija* iz Sevnice; — za prejeta zdravje *R. T.* iz Radeč pri Zid. mostu.

Najpristrčnejšo zahvalo izrekam sv. don Bosku za izredno ozdravljenje mojega sina. Ko je bilo stanje njegove bolezni že popolnoma brezupno, sem ga izročila v varstvo sv. don Boska. Trdno sem prepričana, da je ozdravel le po njegovi čudežni priprošnji. *Kovač Jožefa*, Svr. Anton na Pohorju.

Za cerkev sv. Terezike na Kodeljevem

Novi darovalci za kubični meter zidu:

G. Burkelje Alojzij, Ljubljana - Kodeljevo (1.535 Din); — *Terezija Gospodarič*, Radeče pri Zid. mostu; — *Grile Ivanka*, Ljubljana, Vodmat; — *Kukavica Terezija*, Devica Mar. v Polju (470 Din); — *Leskovar Matilda*, Št. Ilj, Velenje; — *Ložar Frančiška*, Beričevo; — *Meteln Roza*, Slovenjgradec; — *Molek Uršula*, Breg, Borovnica; — *Neimenovana* iz Cerknice (600 Din); — *Neimenovana*, K. H.; — *Nunčič Jože*, Ribnica na Pohorju; — *Okorn Janko*, Ljubljana; — *Reberšek*

Liza, Slovenjgradec; — *Šuštaršič Jože*, Ljubljana; — *Tršinar Slavko*, Belgrad; — *Vedral Marija*, Ljubljana, Kodeljevo; — *Župni urad Hotedršica* (600 Din); — *Zaje Slava* je darovala srebrn kelih; — *Neimenovana*; — *Slapnik Pepca*; — *F. A. Zupan*; — *Neimenovana*; — *Rus Janez*; — *Rus Frančiška*; — *Šifrer Marija*; — *Leskovec Josipina*; — *Gole Ivan*; — *Čuden Katarina*; — *Neimenovana*; — *Vidmar Josipina*; — *Ušen Marija*; — *Obed Marija*; — *Roitz Frances*; — *Janžel Mary*; — *Petrič Frances*.

Monsig. Ivan Rottner, dekan v Škalah pri Velenju.

Salezijanski vestnik si šteje v sveto dolžnost, da vsaj par vrstic posveti spominu velikega pokojnika.

Gospod dekan škalski je že davno vzljubil don Boska in njegove naprave ter koj doumel veliki njihov pomen, posebno za današnje čase. Zelel je, da bi tudi iz svoje dekanije oziroma župnije poslal v vrste salezijancev novih mladih delavcev, ki naj bi nadaljevali don Boskovo delo. Kako presrečen je bil, ko je pred dvema letoma sprejel pred svojo župno cerkvijo novomašnika Jurija Lambizarja, ki je sam skrbel prav po očetovsko zanj. Kdor ga je takrat videl, je opazil, da so se temu jeklenemu možu od veselja orosile oči, ko je Bog tako obilno blagoslovil njegovo prizadevanje in njegove žrtve. Salezijanski vestnik je vsakikrat z zanimanjem prebral, saj mu je bilo delo med mladino in v misijonih tako pri sreči, ker je bil sam velik mladinoľjub in misijonar v svoji dekaniji.

Salezijanci smo se ga še posebno hvaležno spomnili ob njegovi prerani smrti ter ga priporočali Mariji Pomočnici na Rakovniku, do katere je imel tako zaupanje, da je pred par leti njej pripisoval ozdravljenje iz težke bolezni ter mu je bilo dano dočakati trenutek nove maše svojega učenca, ko je že tako dolgo hrepenel po njem.

Za vso naklonjenost don Boskovi stvari mu bodi Bog dobroten plačnik, vsem slovenskim salezijancem pa ostane v blagem spominu.

Naše požrtvovalno sotrudištvó opozarjamo na knjige in knjižice naše založbe

„KNJIŽICE“

so nastopile svoje tretje leto obstoja. 50 številčk je že šlo med naše slovensko ljudstvo, t. j. skoro 200.000 izvodov. Niso prav nič preračunane na dobiček, gre jim predvsem za dobro stvar. Pripravljale so duše na *evh. kongres*, delajo v duhu *katoliške akcije* in neustrašeno branijo sv. vero.

Knjižice se hočejo še bolj razširiti in prosijo za *sodelovanje*. *Salezijanski sotrudišniki in sotrudišnice*, *zlasti pospeševalke in Marijine družbenice*: to je vaša naloga. Širite jih, saj je razširjanje dobrega, zlasti verskega tiska pravo apostolstvo. *To je božje delo*.

Če jih ne morete razpečati veliko, jih razpečajte malo, ostanite jim pa zvesti.

Naročite se lahko samo na tiste, ki izhajajo v začetku mesca, ali samo na tiste, ki izhajajo sredi mesca, če se ne morete na oboje. Tedaj boste žrtvovali za dober tisk samo en dinar mesečno.

To pojasnite tudi drugim.

Ako se želite poglobiti v *notranje življenje*, si nabavite zlate knjižice:

MALA SKRIVNOST

(Ključek do pravega notranjega življenja.)
Za sotrudištvó znižana cena 2.— Din.

V ZVELIČARJEVI ŠOLI

(Temelji notranjega življenja)

Doslej sta izšla 2 lična zvezka. Vsak zvezek ima okrog 100 strani.

Stane za sotrudištvó samo Din 4.—

PRI BOŽJEM SRCU

Molitvenik „PRI BOŽJEM SRCU“, II. izdaja. Neprestano prihajajo nova naročila za ta res zlati molitvenik. Potrudili se bomo, da bo druga izdaja še prekašala prvo. Na splošno željo dodamo še krajšo sv. mašo in drugi, daljši križev pot poleg raznih drugih molitev. Cena bo ostala ista: z zlato obrezo za naše sotrudišnike Din 15.—, z rdečo 12.— (za druge in po knjigarnah pa 20.— in 16.— Din).

SEZNAM KNJIG

Salezijanske založbe v Ljubljani

Dr. JOSIP VALJAVEC

Sveti Janez Bosko	Din 5
Vzor mladine	„ 8
Mala cvetka	„ 8
Nevesta presv. Srca . . .	„ 8
Lepo vedenje	„ 3
Češčenje Marije Pomočnice	„ 2
Vzor Marijinih družbenic .	„ 2
Dušna mladost, molitvenik	
sv. Terezike, rdeča obreza .	„ 8
zlata obreza	„ 12
Duhovne vaje, molitvenik	
rdeča obreza	„ 12
zlata obreza	„ 16

Dr. FRANC KNIFIC

Junak s pristave	„ 8
Šmarnice Marije Pom. . . .	„ 12
Pri božjem Srcu, molitvenik,	
Il. izdaja, bo na razpolago	
še le okrog Velike noči;	
rdeča obreza Din (12), 16	
zlata obreza „ (15), 20	

Prof. ANTON LOGAR

Vzgojna metoda	
sv. Janeza Boska	Din 12

Dr. FRANC WALLAND

Sv. Frančišek Saleški . . .	Din 8
-----------------------------	-------

S. SARDENKO

Marijine pesmi	Din 6
------------------------	-------

KARG - VODENIK

Mala skrivnost, III. izdaja, Din (2), 3	
V Zveličarjevi šoli, I. zv., „ (4), 5	
V Zveličarjevi šoli, II. zv., „ (4), 5	
Devet služb	Din 1
Priprava na srečno smrt . .	„ 0:50
Devetdnevnik k Mariji P. . .	„ 1:50
Devetdnev. k sv. Tereziki . .	„ 0:50
Rožni venec usmiljenja . . .	„ 0:50
Rožni venec za verne duše .	„ 0:25

„KNJIŽICE“

Iz zbirke A:

G. M. B. — Sv. Janez Bosko — Ma-
ma Marjeta — Zvezda Eva — Jezus
mladenič (2 zvezka) — Sveto leto —
Izgubljeni poklic — Duhovni kole-
darček 1935 — Evharistični zgledi
— Zadnja večerja — Brat Pashal —
Tomaž More — Duhovna čitanka —
Naša zgodovina — Čisti rod — Lur-
ški odsevi — Dar sv. obhajila —
Duhovni koledarček 1936.

Iz zbirke B:

Zakaj zlo? — Pust in post — Kapi-
talisti — Lažni preroki — Skrivnost
svete Cerkve — Duhovniki — Boj
proti Bogu — Ne bodite v skrbeh
— Jezus med nami — Papež — Sv.
maša — Daritev Nove Zaveze —
Kruh iz nebes — Zavednost — Bož-
ji drobiž — Izlet v Rusijo — Verski
nauk — Svete zgodbe — Rdeča šola.

Cena vsake knjižice 1 Din

Cene v oklepaju so za salezijanske sotrudnike in sotrudnice.

Ako je naslovník umrl alj spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA